

Veles e vents

Ausiàs March

Veles e vents han mos desig complir
faent camins dubtosos per la mar.
Mestre i ponent contra d'ells veig armar;
xaloc, llevant, los deuen subvenir
ab llurs amics lo grec e lo migjorn,
fent humils precs al vent tramuntanal
que en son bufar los sia parcial
e que tots cinc compliquen mon retorn.

Bullirà el mar com la cassola en forn,
mudant color e l'estat natural,
e mostrarà voler tota res mal
que sobre si atur un punt al jorn.
Grans e pocs peixs a recors correran
e cercaran amagatalls secrets;
fugint al mar, on són nodrits e fets,
per gran remei en terra eixiran,

Amor de vós jo en sent més que no en sé,
de què la part pitjor me'n romandrà;
e de vós sap lo qui sens vós està.
A joc de daus vos acompararé.

lo tem la mort per no ser-vos absent,
perquè amor per mort és anul·lat;
mas jo no creu que mon voler sobrat
pusca esser per tal departiment.
Jo só gelós de vostre escàs voler,
que, jo morint, no meta mi en oblit.
Sol est pensar me tol del món delit,
car nós vivint, no creu se pusca fer;

après ma mort, d'amar perdau poder,
e sia tost en ira convertit.
E, jo forçat d'aquest món ser eixit,
tot lo meu mal serà vós no veer.

Amor de vós jo en sent més que no en sé,
de què la part pitjor me'n romandrà;
e de vós sap lo qui sens vós està.
A joc de daus vos acompararé.

Veles i vents bé m'hauran d'obeir
tot fent camins dubtosos per la mar.
Mestral, ponent en contra veig armar;
xaloc, llevant els han de subvenir
amb llurs amics el gregal i el migjorn,
fent humils precs al vent tramuntanal
perquè en bufar els sigui parcial
i així tots cinc em portin de retorn.

Bullirà el mar com la cassola al forn,
mudant color i l'estat natural,
i es mostrarà disposat a fer mal
a tot allò que se li posi entorn.
Els peixos xics i grossos correran
cap a buscar amagatalls secrets:
fugint del mar on són criats i fets,
sortosament a terra sortiran.

Sento de vós, amor, més que no en sé
i a mi la part pitjor em tocarà.
Sols sap de vós qui sense vós està,
joc que amb el joc de daus compararé.

Temo la mort per no ser-vos absent,
ja que l'amor per mort és anul·lat,
però jo crec que el meu voler minvat
no podrà ser per tal departiment.
Jo sóc gelós del vostre escàs voler
el qual, jo mort, m'enterrarà en l'oblit.
Pensant això, ja perdo tot delit;
mentre visquem, no crec que pugui ser.

Després de mort, d'amar perdreu voler
i serà tot en ira convertit,
quan jo, forçat, del món hagi partit
i ja mai més el rostre no us veuré.

Sento de vós, amor, més que no en sé
i a mi la part pitjor em tocarà.
Sols sap de vós qui sense vós està,
joc que amb el joc de daus compararé.